

Žalozpěv

Dětské pláče
osudové jezyčky
slzy z nehod
nešťaků okamžiků
které uměly jen pustořit
krajinu nevinnosti
jejich žmýv.

Poslední dětských smíchů
a slova z refrénu
zpěvaného osmutněle
o oktavě
když rozhodoval čas
s nehodou
ne o nás, lež o nich
přec bez nás.

Zbyly jen vzpomínky
naivní sny o přeživších
dušičkách ve hvězdičkách
a pocitech
v našich nejhlubších nitrech
neprázdných, kalných
s pohledy vzhůru k nebesům
přikovňujícího zřmutku
v chodidlech.